

Ledaren



► Carnoustie 2007. Fem timmar i ösregn. 102 slag.

Den sista dansen

TOMMY JEPSSON
Chefredaktör



Jag dansar inte gärna eftersom jag aldrig riktigt får hjärnan att kommunicera friktionsfritt med musklerna i kroppen. När jag hör en bra låt brukar jag nöja mig med att stampa i otakt med ena foten.

En god vän sa en gång för en herrans massa år sedan, när han sett mig på dansgolvet

att det påminde om den ryska mästaren i dans. Det var inte menat som en komplimang. Jämförelser med ryssar är sållan det. För övrigt är han inte längre en god vän.

Om jag varit intresserad av dans hade jag kanske dansat *Macarena* 1999. Det var låten som plågade Sverige den sommaren. Det hände annat också. Charlotte Perelli vann Eurovision med *Take me to your heaven*. Payne Stewart vann US Open och dog i en flygolycka på hösten. Gene Sarazen dog av ålder och Jean van De Velde klev ned i en bäck på Carnousties 18:e.

1999 klev jag för första gången in på Golf Digests redaktion på Baldersgatan på Östermalm i Stockholm. Tillsammans med några andra tidningar hade de boat in sig i Ivar Kreugers gamla privatbostad, omsluten av en prunkande trädgård, och Kreugers gamla droskstall hade de gjort om till konfe-

rensrum. Golf Digest satt i en vindsvåning med snedtak och bjälkar, och i en bokhylla fanns en massa tummade böcker om Bobby Jones.

JAG ÄLSKADE jobbet och tiden från första arbetsdagen.

Det känns som att ett helt liv passerat sedan den dagen.

Ett av mina första jobb var att åka till Las Vegas, sedan följde Kuala Lumpur, Los Naranjos, North Berwick och Tomelilla.

I Tomelilla mötte jag en spelare som kallades Linjalen för han slog alltid spikrakt.

Det gör sällan jag. Ändå spelar jag. En amerikansk president sa en gång: Bättre att tiga och tas för idiot än att tala och undanröja alla tvivel.

Man kan förstås fundera – och det har jag ofta gjort – på varför de av oss som inte gärna beträder ett dansgolv med hänvisning till vår värdighet, utan att tveka kliver upp på första tee och gör bort oss fullständigt.

Efter det misslyckade försöket i min ungdom, gjorde jag aldrig något nytt försök att dansa. Det är annorlunda

med spelet. Det är klart att jag skämdes den där gången när jag träffade en björk på utslaget, duckade för rikoschetten och fick backa tre meter när jag skulle slå andraslaget. Faktum är att det plågade mig så mycket att jag inte försökte spela golf igen förrän dagen därpå.

För mig är denna gåta central och det som fascinerat mig mest med spelet: Att det inte bara är svårt utan också flyktigt.

Så svårt att fånga, så lätt att tappa. Men oemotståndligt.

FASCINATIONEN ÄR beständig men tiderna förändras. Tidningar också. För att inte tala om förlagen och marknaden de verkar på. Resan som började under ett charmigt snedtak på det lilla företaget på Baldersgatan slutar hos stora Egmont i Arenastaden i Solna.

Jag har nått ändstationen.

När förändringens vindar blåser allt häftigare är det lätt att man krampaktigt håller kvar vid det gamla trots att vi helst vill göra tvärtom. Släppa taget. Bryta upp. Studera banguiden och hitta en egen strategi – och avsluta mot målet i en övertygelse om att det kan gå. Men vi vet av erfarenhet, och vi måste acceptera, att bollen kan landa var som helst.

Det ska bli intressant, och en smula spännande, att se vart vindarna driver bollen den här gången.

JAG HAR SKRIVIT på den här sidan sedan 2001, året då jag blev chefredaktör.

Det här är sista spalten och då vill jag passa på att tacka er alla: Ni som läst, ni som skrivit, formgett, fotograferat, marknadsfört och sålt... alla jag mött, pratat med, spelat med, rest med och skrattat med.

Det har varit 16 fantastiska år! **G**